



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐτό ἔννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆαι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — Ἰνδικαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ζεῖνα ὄμο: μίρη — δέκα φράγκα καὶ ἴσθό χέρι.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Εἰς γνάθῳ φέρομεν παντός εὐμούτου τσαλιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σῶματα «Ρωμιοῦς ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θίλει
δὴν θὰ πληρῶν ἴ' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοστὴ Ὀκτωβρίου κι' ἐνάτην,
μαῦρο πένθος σὲ κάθε Παλάτι.

Πούτος ὀκτακόσα τέσσερα κι' ὀγδόνητα,
τὸν κουδούνισα σου, κύρ Βασιλεῖ, βρόνητα.

Ὁ μέγας φαμφορόνος Φασουλῆς τὴν ἔναρξιν κηρύττει τῆς Βουλῆς.

Ἄρου λοιπὸν ἀνέλιπτα κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμα,
ποῦ μόλις χθὲς ἐπάτησε τῶν Ἀθηνῶν τὸ γῶμα,
πᾶσι νὰ δώσῃ τὸ παρὼν ἴσθου Τσαρού τὴν κηδείαν
καὶ λόγο δὴν θὰ βγάλῃ,
καὶ σαχλαμέρα ἴσθου Βουλῆς τὴν τόσην ἀπείκην
θὰ προστιθῆ μεγαλῆ.

Ἄρου τὸ Κοινοβούλιον ἀδύνατον ἄλλως
τὰς πύλας του ν' ἀνοίξῃ,
ἰκτὸς ἂν κῆποιος εὐγλωττος ἀντὶ τοῦ Βασιλεῦς
τὴν ἔναρξιν κηρύξῃ,
γι' αὐτὸ ἀνέλαθα κι' ἐγὼ μὲ κόπον μου πολὺν
θίλωντας καὶ μὴ θίλωντας ν' ἀνοίξω τὴν Βουλὴν.

Μετὰ χαρὰς παρατηρῶ τοῦ κράτους τοὺς φαγάδες
τὰ μάτια νὰ γουρλώνουν,
καὶ τὸ μακρὸ ζωνάρι των γιὰ φοβερῶς καυγάδες
ἰδῶ κι' ἴκει ν' ἀπλώνουν,
κι' αὐτοὶ ποῦ φαίνονται πολλοὶ χυμοῦν εἰς τοὺς ὀλίγους
κι' οἱ τράγοι τράγουσιν κουτουλοῦν κι' οἱ ἴσθου τοὺς ὀβίγους.

Μετὰ χαρὰς παρατηρῶ τὴν μία κι' ἄλλη στρουγγὰ
κι' ἀκούω τὰ κουδούνια σας νὰ κάνουν τάγκη τοῦγκη.

Νεράειδες ποῦ δὴν φαίνονται χρυσαὶ στεφάνια κλίκου
κι' αἱ σχήσεις μας μὲ τὸν παρὰ, ποῦ τὸν θαρροῦμε στίγμα,
τότε θὰ καταλάβετε εἰς τί σημεῖον στίκου
ἂν ἐξ αὐτῶν ἀφαιρηθῆ τὸ πρῶτον πρῶτον σίγμα.

Ἄν ἐρωτᾶτε, κύριοι πατέρες τῶν Ἑλλήνων,
εἰς τί σημεῖον ἔρισκονται κι' αἱ σχήσεις μετ' ἱκείνων,
ἰν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ μετὰ τῶν δαναιστῶν,
ποῦ δὴν ἰσχυροῦσιν ποτὶ νὰ κόψωμεν τὴν σχίσιν,
χάρεις εἰς τὸν Χαρίλαον, Σωτήρα σιδικτόν,
νομιζῶ πῶς εὐρίσκονται εἰς τὴν ἴδιαν θίσιν.

Ὁ δὲ Τζῶν Λούμποκ ἴσθου ἐκ τοῦ Ἑγγλιτέρᾳ
πῶς ἴσθου Ρωμιοῦς χρειαζέται τιμὴν περισσοτέρᾳ
κι' ὄχι μονάχῃ ὁ παρὰ, ποῦ φέριεται καὶ φέριει,
χωρὶς νὰ ξίρη, κύριοι, τὸ μπόσικο κορμί
πῶς εἰς τὸν ἔγω μπόσικο τὸν ἄτιμον Ἀργύρη
ἀπὸ τὰ βρακοπόδια μου θὰ τρίχη κι' ἡ τιμὴ.

Ἄς μάθῃ δὲ κι' αὐτὸς ὁ Τζῶν πῶς ἀπ' αὐτὸν ἐμεῖς
γνωρίζομεν καλλίτερα τὰ χρεῖα τῆς τιμᾶς,
τοῦ κράτους δ' ἡ Κυβέρνησις, καθὼς κηθίνας ξίρη,
ἀπὸ καινούργια σχέδια τσαπίλαι θὰ εἰς ξίρη.



κι' ἂν ἔσπικη καὶ γρήγορη δὲν πάρη κουντρούβαλα εἰς τῆς βελιδιᾶς ὅπως πρὶν θὰ στικταὶ καθβάλα.

Τὴν δόξαν θὰ τῆρησωμεν λαοὺ ὑπερπάρου μὲ φουσκωμένα λόγια,
ἢ δὲ διπλωματία μας μαζὶ μὲ τὸν Στεφάνου
θὰ γίνῃ μία τζόγια,

κι' οὐλοὺς γιὰμὰ θὰ ἐκιάωμεν κι' οὐλοὶ θὰ σκούζου ἀντο
τὸ πρῶτο Παρλαμέντο.»

Κι' ἂν τὸν Μπουρλότο, κύριοι, τὸν πιάσου τὰ φηγάρια
ὅλα τὰδέσποτα σκυλιὰ θὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγάρεια,
κερικιὰν δὲν θ' ἀφήσωμεν τῆς πρὶν πολιτικῆς,
ὁ στόλος μας χωρὶς ἀτιμὸ μὴδὲ στιγμή θὰ μείνῃ,
μὰ πάντοτε γυμνάσια θὰ κἀνῃ τακτικῆς
ἀπ' τὴ μεγάλη Κούλουρη ὡς 'στὴ Φαμερμείνη.

Ὁ Μπουμπουλῆς 'στὸν Ναυστάθμο συγὰ θὰ φέρῃ γύρα
ὅτι μενάχος, κύριοι, κι' ἐπὶ μὲ τὸν Σωτήρα,
δὲν εἶναι δὲ κι' ἀπίθωνοι τὰ θωρηκτὰ τὰ μαύρα
λευκὰ νὰ πάρου χρώματα,
καὶ σπαθοφόροι μερικὶ 'στῆς φοιρίας τῶν τῆν λαύρα
νὰ πολεμῶν μὲ στρώματα.

Τὸν ζῆμον θ' ἀνακόψωμεν τῆς μοίρας τῆς κακῆς,
τὸ γύμα θὰ ποτίσωμεν ἀρούρης οἰθαλιᾶς,
μὰ καὶ τὰ κρᾶνῃ, κύριοι, τῆς Ἀστυφυλακῆς
θὰ τάντικατακτῶσωμεν μὲ περικραλαῖας,
κι' ὅπως γιὰ τὴν Κυβέρησιον ταλμὰ νὰ μωυμοριζῇ
μ' εἰκνίαις τὸ κρανίον του εἰς οὐο θὰ χωρίζῃ.

Ἐπίτες περισσότερα θὰ βρῶνε μανφίστα,
κι' ὅσο γιὰ Δικαστήρια, Παιδείας καὶ τὰ ρίστα,
αὐτὰ νομίζω, κύριοι, καὶ τῶρα ὡς καὶ πρότερον
πῶς εἰς σημείον δὲν ἔμπορῶν νὰ εἰσάου τελειότερον,
κι' ἀδικίως γιὰ τὴν προκοπὴ τῶν κλάδων τούτων σκεύω
γιὰτὶ βουδὲ πῶ φανίται δὲν θέλει κολαούζο.

Ὅλοι γιὰ καθὲ κλάδο μας τραβῆζετε κορδὶλα
κι' οὔτε μὰς σκιάζει σὲν καὶ πρὶν τοῦ κλέφτ' ἢ φουεταῖλο,
κηλις ληστείας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ μὰς κηλιδῶνῃ
κι' ὅταν ἔλθῃ τὸ χαρωπὸ τοῦ Μάρτη χελιδνί
τότε κι' ἐκίνοιον τὸν Τσουλι' 'στὰ πράσσα θὰ τὸν πιάσωμε
καὶ τὸ ψιλὸ μας τὸ νερὸ 'στὸ ῥεῖσι του θ' ἀξίωσωμε.

Ἐν τούτοις μετὰ φρίκης μου σὰς ἀναγγίλλω τόσῃς
πῶς ἀπειλαίτ' ἔξερνικὴ τοῦ Παρθενῶνος πτώσις,
ἂν τύχῃ δὲ νὰ γερμισθῇ τὸν τρίγωνο γεμῶνα
πρὶν ἢ σερῇ ἐπιτροπὴ τὴν γῶνίον τῆς ἐκίφρῃ,
θὰ κἀνωμε τοῦ γούστου μας κἀνωρῶνον Παρθενῶνα
νὰ πάρῃ νὰ γερμίζεται ἢ καθεμία Μαίρη.

Ποτὶ δὲν πρέπει ἐν τῆς γῆς τῶν νέων Ἀθηνῶν
νὰ λείψῃ Παρθενῶν,
κι' ἂν 'τόλμησαν πατόκορρα εἰ εἴσοι νὰ μὰς λούσου
καὶ μὲ τὸν Παρθενῶνα,
σκερθητὰ πῆς χωρὶς αὐτὸν ταυγὰ μας τὶ θ' ἀκούσου
τὸν μέλλοντα αἰῶνα.

'Ἄλλὰ κι' ὡς πρὸς τὴν ἔνωσιον τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν
δὲν θὰ φρεϊθῶμεν πῶποτε μεγάλων θυσιῶν,
καὶ καθὲ τρίχα, κύριοι, τοῦ Πάππα θὰ κοπῇ,
ὅπου μὲ τῆς ἔνωσιως φραγῶνῃκα τὴν ἔνοσι,
κι' ἔτσι κἀνάνας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τολμᾷ νὰ 'πῇ
ὅτι βαστᾷ σὲν κι' ἄλλοτε τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένηα.

Θὰ παύσῃ δὲ διὰ παντός τοὺς βρυχημούς τοῦ πλῆν
ἐκίνοις τοῦ Βατικανοῦ ὁ σκηπτοφόρος Ἄδων,
καὶ τόσον θὰ ριζιλευθῇ καὶ μίς 'στὸ Κυρινάλιον
μὲ καθὲ Καρδιναλιον,
ὅπου θὰ γίνῃ γρήγορα σὲν τὸν Μυριανθούση
χωρὶς ἐκίνοιον νᾶχη καὶ τὸ ζηλειμένο μουσι.

Οὐχ ἦττον καὶ γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ δοξασιμένο κτίριον
ὕπιστημεν μαρτύριον,
ὁ δὲ Σωτήρ ἐκ πτώσεως ἐκίφρῃς νὰ μὰς σώσῃ
κι' ἐκίποιε τὴν στήγην τῆς διὰ κερραθοπάνου,
καὶ πιάθων ἀργότερα νὰ μὰς τὴν χαμηλώσῃ
ποῦ νὰ τὴν φθᾶν ἢ κοροφῇ τοῦ διου Καραπάνου.

Κουδοῦνι δὲ μὰς ἔφερε ὁ κύρ Βασιλῆς ὄμοιον
μ' ἐκίνοιον ποῦ βροντοκοπᾷ εἰς τὴν Βουλῆν τῶν Γάλλων,
εἰς τούτο πρέπει τῆς Βουλῆς ὁμόφωνον ἐγκώμιον
καὶ πᾶσις μὰς ὑπόσχεται τρικυμῶνα μεγάλων,
κι' ὅπως τὸ 'ὄψ βουδῖνεται κι' ὅπως τ' ἀκούση τρέμει
καὶ τὰ λουριά μαζίνονται τοῦ καθενὸς βαριμῃ.

Εἰς ἑλοὺς σας τὸ συνιστῶ καὶ κἀνέτ' εὐταξία,
εἶναι κουδοῦνι Γαλλικὸ μὲ βρόντο καὶ μ' ἀξία,
κι' ἂν ὁ καθίνας ἀπ' αὐτὸ τὰς ἔξω σχέσις κρῖνη
χωρὶς μεγάλῃ σγῶλις εὐθὺς θὰ πάρη κάθο
πῶς τῶν Ἑλλήνων ἢ πατρίς πρὸς τὴν Γαλλίαν κλίνει
καὶ 'στὸν Στεφάνου μας θὰ 'ῆ ἀζήνητη σκιάθο σκιάθο.

Μεγάλα δ' ἐγγυώμεθα καλὰ πρὸς τοὺς πατέρας
ὅσα σκορπᾷ τὸ δειξίον τῆς Ἀμαλθείας κίρας,
κι' ἂν ἄλλοτ' ἐνίκησάμεν 'στὰς Πλαταιᾶς ἐκίσι
τοῦ Σπέρη τοῦ περιφανοῦς τοῦ Πίρρας τοῦς χαλιδῆς,
ἐκ τῆς Περιοῖς σήμερα θὰ εἰσάσῃ τουμπκαί
χαρῖν κἀμπῶσαν Βουλευτῶν, ποῦ πίνου ναργιλῆδες.

Μεταβολὰς 'στὸ σύστημα πολλῶν Ἐξουσιῶν
ἐντός μικρᾶς θὰ φέρωμεν τοῦ χρόνου παρελθούσιως
καὶ τῶρα μὲ τὴν ἔνωσιον τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν
κυττάζω καὶ τὴν ἔνωσιον τῆς Ἀντιπολιτεύσεως,
κι' ὡς ὀσκαλον κι' ἀδύνατον κἀνάνας δὲν τὸ κρῖνει
πῶς τόσαις στρουγγαῖς εἰμπορῶν νὰ ζήσου ἐν εἰρήνῃ.

Μὲ θάρρος εἰ σας βεβαιῶ καὶ μ' εὐνοειδοσίαν
πῶς φανέτ' εὐκολότερον νὰ ἔῃτε τασοσμίως
ὅπὸ τοῦ Πάππα τὴν Ἀρχὴν ἐκίστην Ἐκκλησίαν,
ἢ τὴν Ἀντιπολιτεύσιον τὴν σκυλοτραγωγιμένην
ὅπὸ τὴν δύναμι ἐνὸς τοσπῆκῃ καὶ Ποντίφικας,
κᾶν Ράλλης τούτοις λέγεται, κᾶν Θωζορῆς μανίτικας.

Ὅμως μ' ἐλπιδας μυστικῆς ἐξ ὕψλου κυττάζω
τὸ βλέμμα τῆς τῆς,
καὶ 'στὴν Ἀντιπολιτεύσιον τὴν προδᾶνῃν φωνάζω:
ἀπόφρ καὶ εἰ εἰ εἰ.

κι' ἂν ἔσφιχθῃ καὶ γρήγορη δὲν πάρη κουντρούβαλα εἰς τῆς βελβιδῆς ὅπως πρὶν θὰ στικταὶ καθβάλα.

Τὴν δόξαν θὰ τῆρησωμεν λαοὺ ὑπερπάρου
μὲ φουσκωμένα λόγια,
ἢ δὲ διπλωματία μας μαζὶ μὲ τὸν Στεφάνου
θὰ γίνῃ μία τζόγια,

κι' οὐλοὺς γιὰμὰ θὰ ἐκιάωμεν κι' οὐλοὶ θὰ σκούζουεν αὐτοὺ
τὸ πρῶτο Παρλαμέντο.»

Κι' ἂν τὸν Μπουρλότο, κύριοι, τὸν πιάσουν τὰ φηγάρια
ὅλα τὰδέσποτα σκυλιὰ θὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγάρεια,
κεριακίαν δὲν θ' ἀφήσωμεν τῆς πρὶν πολιτικῆς,
ὁ στόλος μας χωρὶς ἀτιμὸ μὴδὲ στιγμή θὰ μείνῃ,
μὰ πάντοτε γυμνάσια θὰ κἀνῃ τακτικῆς
ἐπ' τὴ μεγάλη Κούλουρη ὡς 'στὴ Φαμερμείνη.

Ὁ Μπουμπουλῆς 'στὸν Ναυστάθμο συγὰ θὰ φέρῃ γύρα
ὅτι μενάχος, κύριοι, κι' ἐπὶ μὲ τὸν Σωτήρα,
δὲν εἶναι δὲ κι' ἀπίθωνοι τὰ θωρηκτὰ τὰ μαύρα
λευκὰ νὰ πάρουν χρώματα,
καὶ σπαθοφόροι μερικὶ 'στῆς φοιτικῆς τῶν τῆν λυκῶν
νὰ πολεμῶν μὲ στρώματα.

Τὸν ζῆμον θ' ἀνακόψωμεν τῆς μοίρας τῆς κακῆς,
τὸ γῆμα θὰ ποτίσωμεν ἀρούρης οἰθαλῆς,
μὰ καὶ τὰ κρᾶνθ, κύριοι, τῆς Ἀστυφυλακῆς
θὰ τάντικαταστῶσωμεν μὲ περικραλαίας,
κι' ὅπως γιὰ τὴν Κυβέρνησιν ταλμὰ νὰ μωυρμουριζῇ
μ' εἰκνίαις τὸ κρᾶνθιο του εἰς οὐο θὰ χωρίζῃ.

Ἐπίτες περισσότερα θὰ βρῶνε μανφίστα,
κι' ὅσο γιὰ Δικαστήρια, Παιδείαις καὶ τὰ ρίστα,
αὐτὰ νομίζω, κύριοι, καὶ τὴν ὥς καὶ πρότερον
πὺς εἰς σημείον δὲν μπορούν νὰ εῤῥάσουν τελειότερον,
κι' αἰκνίαις γιὰ τὴν προκοπὴ τῶν κλάδων τούτων σκεύω
γιὰτὶ βουδὲ ποὺ φανίται δὲν θέλει κολαούζο.

Ὅλοι γιὰ καθὲ κλάδο μας τραβῆζετε κορδαίκα
κι' οὔτε μὰς σκιάζει σὲν καὶ πρὶν τοῦ κλέφτ' ἢ φουεταίλο,
κηλις ληστείας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ μὰς κηλιδῶνῃ
κι' ὅταν εἴθῃ τὸ χαρωπὸ τοῦ Μάρτη χηλιδοῖν
τότε κι' εἰκνίουν τὸν Τσουλι' ὅτ' ἀπράσσα θὰ τὸν πιάσωμε
καὶ τὸ ψιλὸ μας τὸ νερὸ 'στὸ ῥεῖοι του θ' ἀξίωσωμε.

Ἐν τούτοις μετὰ φρικῆς μου σὰς ἀναγγίλλω τόσας
πὺς ἀπειλαίτ' ἔξωφικῆ τοῦ Παρθενῶνος πτώσις,
ἂν τύχη δὲ νὰ γκαρμισθῇ τὸν τρίγωνο γεμῶνα
πρὶν ἢ σερῇ ἐπιτροπὴ τὴν γῶνίον τῆς ἐκίφρῃ,
θὰ κἀνωμε τοῦ γούστου μας κἀνωροῦν Παρθενῶνα
νὰ πάη νὰ γκαρμιζέται ἢ καθεμία Μαίρη.

Ποτὶ δὲν πρέπει ἐν τῆς γῆς τῶν νέων Ἀθηνῶν
νὰ λείψῃ Παρθενῶν,
κι' ἂν 'τόλμησαν πατόκορρα εἰ εἴσοι νὰ μὰς λούσουν
καὶ μὲ τὸν Παρθενῶνα,
σκερθητὰ πῆς χωρὶς αὐτὸν ταυγὰ μας τὶ θ' ἀκούσουν
τὸν μέλλοντα αἰῶνα.

'Ἄλλὰ κι' ὡς πρὸς τὴν ἔνωσιν τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν
δὲν θὰ φρεσθῶμεν πῶποτε μεγάλων θυσιῶν,
καὶ καθὲ τρίχα, κύριοι, τοῦ Πάππα θὰ κοπῇ,
ὅπου μὲ τῆς ἔνωσιως φαγῶθηκα τὴν ἔνοια,
κι' ἔτσι κἀνάνας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τολμᾷ νὰ 'πῇ
ὅτι βαστᾷ σὲν κι' ἄλλοτε τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένηα.

Θὰ παύσῃ δὲ διὰ παντός τοὺς βρυχημούς τοῦ πλῆν
εἰκνίαις τοῦ Βατικανοῦ ὁ σκηπτοφόρος Ἄδων,
καὶ τόσον θὰ ριζιλευθῇ καὶ μίς 'στὸ Κυρινάλιον
μὲ καθὲ Καρδιναλίον,
ὅπου θὰ γίνῃ γρήγορα σὲν τὸν Μυριανθούση
χωρὶς εἰκνίαις νᾶχη καὶ τὸ ζηλειμένο μουσι.

Οὐχ ἦττον καὶ γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ δοξασιμένο κτίριον
ὕπιστημα μαρτύριον,
ὁ δὲ Σωτήρ ἐκ πτώσεως ἐκίφρῃς νὰ μὰς σώσῃ
κι' ἐκίπαις τὴν στήγην τῆς διὰ κερραθοπάνου,
καὶ πιάθων ἀργότερα νὰ μὰς τὴν χαμηλῶση
ποὺ νὰ τὴν φθᾶν ἢ κοροφῇ τοῦ διου Καραπάνου.

Κουδοῦνι δὲ μὰς ἔφερε ὁ κύρ Βασιλῆς ὄμοιον
μ' εἰκνίαις ποὺ βροντοκοπᾷ εἰς τὴν Βουλῆν τῶν Γάλλων,
εἰς τούτο πρέπει τῆς Βουλῆς ὁμόφωνον ἐγκώμιον
καὶ πᾶσις μὰς ὑπόσχεται τρικυμῶνα μεγάλω,
κι' ὅπως τὸ 'ὄψ βουδαίνεται κι' ὅπως τ' ἀκούση τρέμει
καὶ τὰ λουριά μαζεύονται τοῦ καθενὸς βαρίμη.

Εἰς δλους σας τὸ συνιστῶ καὶ κἀνέτ' εὐταξία,
εἶναι κουδοῦνι Γαλλικὸ μὲ βρόντο καὶ μ' ἀξία,
κι' ἂν ὁ καθίνας ἀπ' αὐτὸ τὰς ἔξω σχέσις κρήνη
χωρὶς μεγάλω σχόλια εἰδῶς θὰ πάρη καθὸ
πὺς τῶν Ἑλλήνων ἢ πατρίς πρὸς τὴν Γαλλίαν κλίνει
καὶ 'στὸν Στεφάνου μας θὰ 'ἦ ἀκρίνη σκιάβο σκιάβο.

Μεγάλα δ' ἐγγυώμεθα καλὰ πρὸς τοὺς πατέρας
ὅσα σκορπᾷ τὸ δειξίον τῆς Ἀμαλθείας κίρας,
κι' ἂν ἄλλοτ' ἐνίκησάμεν 'στὰς Πλαταιαὶς ἐκίς
τοῦ Σπέρη τοῦ περιφανοῦς τοῦ Πίρρας τοῦς χαλιδῆς,
ἐν τῆς Πελοπίας σήμερα θὰ εῤῥάση τομπεκί
χαρὶν κἀμπόσαν Βουλευτῶν, ποὺ πίνουν ναργιλέδες.

Μεταβολὰς 'στὸ σύστημα πολλῶν Ἐξουσιῶν
ἐντός μικρᾶς θὰ εῤῥώμεν τοῦ χρόνου παρελθούσιως
καὶ τῶρα μὲ τὴν ἔνωσιν τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν
κυττάζω καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως,
κι' ὡς ὕσκαλον κι' ἀδύνατον κἀνάνας δὲν τὸ κρῖνει
πὺς τόσαις στρουγγαῖς εἰμποροῦν νὰ ζήσουεν ἐν εἰρήνῃ.

Μὲ θάρρος εἰ σας βεβαίω καὶ μ' εὐνοειδοσίαν
πὺς φανέτ' εὐκόλοτερον νὰ 'ἔητε τασοσμίως
ὕπὸ τοῦ Πάππα τὴν Ἀρχὴν ἐκίστην Ἐκκλησίαν,
ἢ τὴν Ἀντιπολιτεύσιν τὴν σκυλοτραγωγιμένην
ὕπὸ τὴν δύναμιν ἐνὸς τοσπῆχῃ καὶ Ποντίηνας,
κᾶν Ράλλης τούτοις λέγεται, κᾶν Θωζορῆς μανίτικας.

Ὅμως μ' ἐλπιδας μυστικῆς ἐξ ὕψλου κυττάζω
τὸ βλέμμα τῆς τῆς,
καὶ 'στὴν Ἀντιπολιτεύσιν τὴν κερραλὴν φωνάζω:
ἀκρότηρ καὶ εἰ εἰ εἰ.